

LA IMPORTÀNCIA DEL JOC

Tots sabem que els nens juguen, però hem d'ésser conscients que en certes fases de l'evolució del nen el joc té una importància vital. Jugant, el nen exercita la seva agilitat física, els seus sentits, les seves representacions i el seu pensament.

A través del joc el nen va integrant i interioritzant el món que l'envolta (per exemple, el nen que després d'una operació o infermetat juga persistentment a metges, hospitals...). Els nens més petits s'accontenten fent activitats que els donen plaer, estiren els seus animalets de joguina darrera d'ells, corren d'un lloc a l'altre... Els que són una mica més grans persegueixen propòsits determinats. Es proposen tasques. No sols és important l'activitat en si mateixa, sinó també el resultat, el rendiment obtingut. La comprensió del rendiment depèn del grau d'evolució del nen. Per tal que pugui rendir, ha de comprendre que la seva acció fa un efecte, però aquesta no és l'única condició, sinó que ha de distingir clarament entre els seus desigs i la realitat (per exemple el nen que ha perdut en el joc, però que s'obstina a dir que ha guanyat; en aquest cas serien més forts els seus desigs que l'evidència).

Hi ha molts tipus de jocs, però en general es podrien classificar en jocs de recepció o d'acció.

En els jocs de recepció es tracta de rebre i elaborar interiorment, i en els d'acció, de participar activament en el medi.

Tots els nens s'han de dedicar a ambdues formes de joc. L'una no pot substituir l'altra. Durant l'evolució del nen, preval l'una o l'altra; per exemple, el nen en edat escolar que coincideix amb el desenvolupament de la força física, preferirà els jocs d'acció, mentre que durant l'adolescència s'estimarà més els jocs receptius.

El fet que predomini l'interès per l'un o l'altre, també depèn de com foren guiats, els nens, en els seus jocs. Perquè tot i que els nens necessiten llibertat per a jugar, això no vol pas dir que els pares se n'hagin de desentendre mentre juguen. Els jocs s'han d'orientar, encara que l'orientació moltes vegades sigui indirecta, com per exemple proporcionant-los un espai, uns mitjans o joguines adequades, uns companys de jocs, etc... La intervenció directa dels pares en el joc ha d'ésser secundària per tal de poder deixar al nen la llibertat de triar els seus jocs i les seves joguines, i hi han d'intervenir només quan sigui inevitable.

Hom els ha de facilitar els mitjans perquè realment, jugant es desenvolupin i elaborin un món que encara moltes vegades és incompreensible per a ells, i s'ha de procurar que utilitzin aquests mitjans al seu capritx.

Els mitjans per jugar moltes vegades es limiten a les joguines, quan aquestes no són més que succedanis d'un món mancat de possibilitats. S'ha de donar l'oportunitat als nens que experimentin amb el medi, per exemple: com es pot substituir la vivència del creixement i cura de les plantes i els animals.

Però també les joguines «de moda» tenen una funció, ja que són els camins que ajuden el nen a incorporar-se al cicle cultural al qual pertany.

De la conferència pronunciada al «Palazzo Isimbardi», de Milà, per Joan Carreres i Péra, el 17 de febrer de 1986, en un estudi sobre les relacions històriques i les afinitats culturals entre Catalunya i el Milanesat.

La conferència fou pronunciada en italià. Nosaltres oferim, però, un fragment de l'original català.

L'ESTIL LLOMBARD I EL PRIMER ROMÀNIC CATALÀ

Des del seu meravellós redós del Lago de Como, els Comacini varen difondre a mitjan segle IX el seu estil arquitectònic arreu d'Europa. Al Pirineu Català, la tècnica de l'«arc llobard» i l'estil d'edificació funcional d'aquests admirables mestres d'obra, va ser reelaborat en un estil autòcton. Puig i Cadafalc, arquitecte i historiador de l'art que l'any 1917 va ser el segon President de la Mancomunitat de Catalunya, estudià les característiques arquitectòniques d'aquesta tècnica llobarda i va batejar-la amb el nom de «Primer Romànic Català».

Si alguna vegada veniu a la Catalunya Vella no deixeu de visitar Ripoll; la basílica n'és un exemple notable. Va ésser consagrada l'any 1032. Ripoll es va convertir, amb els anys, en mausoleu dels Comtes, els vells Comtes de Barcelona i el seu «Studium» va esdevenir un lloc d'intercanvi del saber de jueus, moros i cristians, alhora que s'hi efectuava una primera síntesi cultural des de l'òptica cristiana.

Un altre centre notable d'estil llobard és Besalú, la capital d'un dels antics comtats que s'aglutinaren amb el Comtat de Barcelona i donaren lloc a Catalunya. Sense arribar a ser Verona, conserva encara molts trets de la seva fesomia medieval: l'amplitud de les seves places, l'estil llobard dels arcs de la Basílica de Sant Pere i la personalitat de la seva arquitectura civil, fan pensar extraordinàriament en moltes ciutats italianes medievals. Remarquem que el monument històric-artístic d'estil llobard més antic que tenim a la Catalunya Vella es troba a la Costa Brava: l'església de Santa Maria de Roses, documentada l'any 1022. A pocs km de les ruïnes d'Empúries. En aquesta meravellosa Costa Brava es donen la mà, fent estreta sardana, el paisatge i la cultura grega, el dret i la història romana i la fe i la civilització cristiana.

51 ANYS

Una habitació vella, escalfada per una estufa més vella encara, ella caiguda mandrosament sobre una cadira prop d'ell, assegut damunt molts coixins de plomes, al llit.

Els meus llavis toquen el seu front fred com el marbre, la seva cara és tota ossos, la seva pell d'un color difós, llunyà.

Aquell home que jo havia vist damunt del carro estirat per la mula i seguit pels tres o quatre gossos, aquell home que no sabia res més que treballar, sota el sol, sota la pluja, el vent i el fred i ara amb prou feines té força per aixecar la cullera del plat, un plat amb una mica de suc i

quatre engrunes de pa, i que ara amb prou feines pot dir dues paraules seguides. S'ofega. Vol aire. Vol viure, vol veure arribar la primavera, però no veurà ni l'hivern. Vol viure però se'n va.

Envoltat de gent, els ulls tancats, sembla que no hi és, que dorm, però se senten els seus esbufecs, a poc a poc, difícils. Els ulls tancats però contesta quan sent el seu nom, vol dir alguna cosa però no té força, no pot, i ella els ulls negats, tota tremolosa, posant-se bé els plecs de la falda, li parla, li passa la mà per la cara, se'l mira; molts anys d'estar junts, però ara veu que se'n va tot sol, i la deixa en aquella habitació vella, tota sola, sota el tapís que van comprar, ells dos, el dia que es van casar, ara fa 51 anys...

Núria Pons i Portas

llibreria
Capellades

papereria - impremta - objectes escritori - joguines

Av. Pres. Companys, n.º 5 - Tel. 59 07 90-BESALÚ

COMERCIAL
FIBE, S. A.

ELECTRODOMESTICOS Y ARTICULOS REGALO

c/. Mayor, 24 · Tel. 59 0111

BESALÚ

Pujada Castell, 20 · Tel. 50 06 59

FIGUERES